

відбуваються в безпековому середовищі, об'єктивної оцінки громадян щодо рівня їх безпеки, доцільно використати дані соціологічних досліджень, зокрема, у сфері задоволеності громадян своїм життям в Україні, довіри громадян до органів державної влади та силових структур держави.

Список використаних джерел

1. Білошицький С. Криза довіри громадськості до представницьких політичних інститутів / С. Білошицький // Політ. менеджмент. – 2009. – № 2. – С. 56–66.
2. Політологічний енциклопедичний словник / [упоряд. В. П. Горбатенко] ; за ред. Ю. С. Шемшученка, В. Д. Бабкіна, В. П. Горбатенка. – 2-е вид., доп. і перероб. – К. : Генеза, 2004. – 736 с.
3. Сіцінська М. В. Демократичний цивільний контроль над сектором безпеки і оборони України : монографія / М. В. Сіцінська. – К. : НАДУ, 2014. – 364 с.

*Гололобов Сергій Миколайович,
аспірант кафедри глобалістики, євроінтеграції
та управління національною безпекою
ОРІДУ НАДУ при Президентові України,*

ПРОГРАМА РОЗВИТКУ КУЛЬТУРИ МИКОЛАЇВЩИНИ: АНАЛІЗ З ПОЗИЦІЇ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРАГНЕНЬ УКРАЇНИ

Зважаючи на вибір Україною європейського шляху свого розвитку, перед нею стоїть ряд нагальних для вирішення питань, одне з яких – приближення функціонування галузі культури до загальноєвропейської «системи координат».

На рівні областей України розвиток сфери культури здійснюється відповідно до затвердженої обласною радою Програми розвитку культури.

Аналізуючи низку обласних Програм розвитку культури ми дійшли висновку, що вони у більшій мірі майже не зачіпають євроінтеграційні прагнення України у сфері культури.

За основу аналізу візьмемо Програму розвитку культури у Миколаївській області на 2017-2018 роки затверджену рішенням обласної ради від 22 грудня 2016 року № 8.

Проаналізувавши Програму, ми дійшли висновку що вона базується на фундаментальному значенні культури в суспільному житті та пріоритетних напрямках її розвитку. У даній Програмі враховано завдання, визначені Законом України «Про культуру» та іншими тематичними законами України, указами Президента України та урядовими документами, зокрема, Довгостроковою стратегією розвитку української культури – стратегією реформ, схваленою розпорядженням Кабінету Міністрів України від 01 лютого 2016 року № 119-р. Поряд з тим у Програмі немає посилань на документи щодо співпраці органів публічної влади з громадськими організаціями у сфері культури та їх функціонування та посилань на документи ЄС щодо регулювання діяльності сфери культури: Договір про Європейський союз, Договір про функціонування ЄС, Фундаментальні принципи статусу неурядових організацій в Європі, Рекомендації CM/Res (2007)14 комітету міністрів держав-членів про правовий статус неурядових організацій в Європі, документи Комітету з культури і освіти при Європейському парламенті, Ради ЄС, Європейської комісії, Європейського комісара з питань освіти, культури, багатомовності та молоді тощо.

У Програмі розвитку культури Миколаївщини, яка розглядається, зазначено, що метою Програми є створення належних умов для задоволення культурних потреб населення, збагачення та розвитку культури і мистецтва; збереження, популяризації і актуалізації національної культурної спадщини; поліпшення матеріально-технічного та фінансового забезпечення закладів та установ культури; сприяння творчій активності громадянина [1]. В якості мети та завдань у даній Програмі не зазначено зближення культурної політики регіону з культурною політикою ЄС, співпраці з національно-культурними громадськими організаціями, як вітчизняними так, і європейськими.

Моніторинг соціокультурної ситуації в Миколаївській області за останні п'ять років свідчить, що, незважаючи на складні економічні умови, вдалося зберегти мережу закладів культури і мистецтва, навчальних закладів, забезпечити підтримку діяльності провідних професійних та аматорських колективів області. Поряд з тим,

спостерігається низька активність співпраці органів публічної влади з громадськими організаціями в сфері культури.

У програмі зазначено, що державна політика у галузі культури на Миколаївщині реалізується через мережу культурно-мистецьких установ, яка складається з 1079 закладів культури, мистецтв та спеціальної освіти. В галузі культури Миколаївщини працює понад 3,5 тисячі осіб. З метою підтримки діяльності працівників галузі за особистий внесок у розвиток та збагачення української національної культури раз на два роки присуджується 7 культурологічних премій ім. Миколи Аркаса, а щороку – 50 заохочувальних премій облдержадміністрації та обласної ради кращим працівникам в галузі культури. Щороку закладами культури і мистецтва проводиться різнопланова культурно-мистецька та освітня робота [1].

Виходячи з цього, реалізація Програми забезпечує створення сприятливих умов для здійснення комплексу організаційних та економічних заходів, спрямованих на підвищення ролі національної культури і професійного мистецтва, історико-культурної спадщини та забезпечення населення культурними послугами на сучасному рівні.

Однак, поряд з позитивними зрушеннями у галузі культури існує ще ряд негативних проблем загальносоціального значення, що гальмують розвиток галузі, серед яких: невідповідність нормативно-правової бази країни сучасним вимогам; низький рівень матеріально-технічного забезпечення закладів культури; недостатнє бюджетне фінансування та неефективне залучення коштів з інших джерел; низький рівень заробітної плати, недостатня кількість професійних фахівців, розбалансованість у системі підготовки та підвищення кваліфікації фахівців; недостатнє пропагування серед широких верств населення кращих зразків національно-культурного надбання.

Звідси виникає гостра потреба у зміні програмних підходів та визначенні пріоритетних напрямів розвитку культури, які б забезпечували ефективне функціонування галузі в сучасних умовах з урахуванням євроінтеграційних прагнень України.

Вищезазначені проблеми можливо вирішити за умови ефективної підтримки галузі з боку владних структур, виділення коштів на проведення іміджевих для регіону культурно-мистецьких заходів всеукраїнського та міжнародного рівнів.

У разі перепрофілювання Програми розвитку культури на європейські систему та цінності, зберігаючи автентичну традиційну самобутність української культури, реалізація Програми сприятиме: - задоволенню потреб населення у традиційно-українських та сучасно-європейських культурних послугах, істотному підвищенню якості та різновиду дозвілля; - забезпеченню повноцінного функціонування закладів культури із врахуванням успішного досвіду ЄС; - відродженню і розвитку кращих традицій національного мистецтва у поєднанні із сучасними європейськими практиками; - приверненню уваги широких верств населення до професійного мистецтва, творів української класики та сучасних українських і європейських авторів; - започаткуванню нових та розвитку створених культурологічних, мистецьких і фестивальних проєктів регіонального, всеукраїнського та міжнародного рівнів; - розширенню доступу до історико-культурних цінностей регіону й популяризації їх серед європейської спільноти; - забезпеченню повноцінного функціонування мережі навчальних закладів культури і мистецтва із впровадженням активної обмінної діяльності.

Резюмуючи комплексний аналіз Програми розвитку культури Миколаївщини, доходимо наступних висновків:

- дана Програма в основному розроблена без врахування європейських прагнень України;

- у Програмі не зазначені кроки пов'язані із європейською інтеграцією України у сфері культури;

- у Програмі не оговорено шляхів співпраці із громадськими організаціями у сфері культури, наявність якої станом на сьогодні є архіважливою з урахуванням процесу демократизації та побудови в Україні громадянського суспільства. Органам публічної влади України, у тому числі і у сфері культури, необхідно здійснити комплекс заходів направлених на те, щоб у свідомості українців феномен громадянського суспільства розумівся як найважливіша частина громадського сектора, що посідає місце між державою і сім'єю, втіленого в різноманітних громадських добровільних організаціях самих громадян;

- у системі органів публічної влади вертикальну лінійну модель «насадження» культурної політики необхідно замінити на горизонтальну, яка має базуватися на зворотному зв'язку, створенні мереж та залученні широкого кола осіб та організацій

до процесу творення політики у сфері культури, починаючи від її створення до імплементації на всіх рівнях;

- органам відповідальним за сферу культури необхідно впроваджувати у свою діяльність основні принципи консультацій із зацікавленими сторонами, які використовує Європейська Комісія: - участь; - відкритість; - підзвітність та основні принципи, які застосовує Європейська Комісія у роботі з експертами: - якість; - відкритість; - участь; - злагодженість; - ефективність.

Опираючись на європейський досвід, зазначаємо:

- вітчизняним громадським організаціям у сфері культури пропонуємо активніше застосовувати «правомірне лобіювання» своїх інтересів, опираючись на те, що Європейська Комісія вважає лобіювання легітимною складовою демократичної системи, незалежно від того чи воно здійснюється окремими громадянами чи компаніями, організаціями громадянського суспільства та іншими зацікавленими групами;

- з метою подолання браку довіри між органам відповідальним за сферу культури та громадянами, відповідним органам необхідно взяти в якості критеріїв три основних принципи належного публічного управління: прозорість, участь і підзвітність;

- для задоволення суспільно-корисних інтересів, у тому числі і у сфері культури, більш ефективним і конструктивним є залучення не окремих людей, а організованої широкої громадськості. Саме ця громадськість, що проявляється інститутами громадянського суспільства, і є громадськими організаціями.

На даному етапі аналізу Програми розвитку культури Миколаївщини встановлено наступне: станом на сьогодні органи державної влади та органи місцевого самоврядування у повній мірі не усвідомлюють роль та значення громадських організацій у процесі побудови громадянського суспільства та справжньої демократії в Україні.

У свідомості усіх суб'єктів творення культурної політики, національно-культурного розвитку та побудови в Україні громадянського суспільства повинно постати спільне твердження, що конструктивна взаємодія – запорука досягнення поставлених цілей на благо розвитку українського суспільства.

Список використаних джерел

1. Програм розвитку культури у Миколаївській області на 2017-2018 роки затверджена рішенням обласної ради від 22 грудня 2016 року № 8 [Електронний ресурс] // Миколаївська обласна рада. – 2016. – Режим доступу до ресурсу: <http://mk-oblrada.gov.ua/index.php/2015-08-20-12-19-35/2015-09-02-15-27-26/dokumenty/rishennya-mykolayivskoyn-oblasnoyi-rady/rishennia-oblasnoi-rady-za-2016-rik/kh-sesiia-vid-22122016r/8/%D0%B4%D0%B5%D1%82%D0%B0%D0%BB%D1%8C>.

Гринчишин Сергій Сергійович,

аспірант кафедри публічного управління та адміністрування

Інституту підготовки кадрів державної служби зайнятості України,

РЕФОРМУВАННЯ МОЛОДІЖНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ НА ОСНОВІ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ДОСВІДУ

Європейський вектор розвитку України, впровадження міжнародних стандартів управління зумовлює зосередження уваги науковців й до питань реформування молодіжної політики. На підставі цього, доцільним є дослідження європейського досвіду реалізації молодіжної політики.

Європейська молодіжна політика направлена на оптимізацію участі молоді в управлінні, особливо на регіональному рівні, оскільки долучення молодого покоління до управлінської діяльності сприяє демократизації врядування, суспільного життя та реалізації демократичних принципів. При цьому участь не завершується реалізацією активного виборчого права, а проявляється й у наявності такого обсягу прав та можливостей, що дозволяє молоді використовувати той необхідний об'єм засобів, можливостей та підтримки, який допомагає молодим людям приймати участь та впливати на прийняття рішень. У зв'язу із цим в 1992 році було прийнято Європейську Хартію участі молоді у муніципальному та регіональному житті. В межах якої передбачилися основні напрямки молодіжної політики із заохочення молоді до участі в регіональному житті через реалізацію даної політики за наступними напрямками: відпочинок та соціально-культурна діяльність,